

Danmark, ikke bliver det, fordi et udvalg ikke har afgivet betænkning.

Daværende justitsminister Erling Olsen erkendte over for Ritzau den 29. september 1993, at »der ligger en meget stor opgave i at forklare asylansøgere, at Danmark ikke accepterer hæleri og butikstyveri, og at det har konsekvenser for dem selv«. Den udtalelse fremsatte justitsministeren efter en opgørelse fra ministeriet, der viste, at asylansøgere i 1992 stod bag mellem 5 og 25 pct. af samtlige anmeldte butikstyverier i 15 politikredse.

Det Kriminalpræventive Råd har i et udvalg for kriminalpræventiv orientering beskæftiget sig med problemerne om indvandrerkriminalitet. Udvalgets undersøgelser – ikke mindst af svenske erfaringer – sandsynliggør, at oplysning i form af brochurer og lign. ikke vil nå ud til de pågældende målgrupper. Rådet peger også på, at indvandrerkriminaliteten formentlig har været i vækst, mens undersøgelserne har stået på, og at der i offentligheden bl.a. fokuseres på unge 2. generations indvandrere, der begår berigelsesforbrydelser og vold. (Kilde: Redegørelse fra den af forretningsudvalget nedsatte arbejdsgruppe vedrørende Det Kriminalpræventive Råds mål og midler i 90-erne, oktober 1992).

Ligeledes har de katastrofale tilstande med udenlandske narkopushere på Vesterbro i København påvist behovet for opstramning af udvisningsreglerne. Derfor har dette forslag fået fornyet aktualitet.

Også indenrigsministeren har i øvrigt udtrykt tilslutning til en opstramning (Morgenavisen Jyllands-Posten den 20. september 1996). Opfordringer til justitsministeren om at fremskaffe fyldestgørende statistisk materiale om udlændingekriminaliteten er kun imødekommet på usystematisk og spredt måde. Der foreligger derfor i dag ikke noget gennearbejdet og tilfredsstillende statistisk materiale, der kan afsvække eller afkræfte den opfattelse, der har dannet sig i befolkningen, nemlig at udlændingekriminaliteten i dag er en alvorlig trussel mod den danske befolknings sikkerhed.

Problemerne med udlændingekriminaliteten berører også lovlydige udlændinge i Danmark. For eksempel siger en tidligere muslim, Fredun Khдавандеgar, der nu hedder Peter Vandgaard, til B.T. den 9. februar 1994, at »hvis man vil bo i Danmark, må man rette sig efter de danske love. Medmindre kriminelle indvandrere og flygtninge direkte risikerer dødsstraf, bør de derfor sendes tilbage til deres hjemland«. Videre siger Peter Vandgaard, at de kriminelle udlændinge bærer en meget stor del af skylden for racisme og fremmedhad i Danmark. Lignende udtalelser er

kommet fra medlemmer af den københavnske borgerrepræsentation, der har etnisk baggrund.

Derfor fremsættes dette beslutningsforslag nok så meget af hensyn til de udlændinge, der sagtens kan finde ud af at opføre sig i overensstemmelse med den danske lovgivning.

Der er desværre ikke udsigt til, at problemerne med udlændinges kriminalitet bliver mindre, snarere tværtimod, idet antallet af udlændinge i Danmark stiger og stiger, fordi et folketingsflertal ikke i tide har fået taget alvorlige skridt til at vende strømmen.

Fremskridtspartiet mener, at det må være et helt naturligt, rimeligt og nødvendigt skridt at udvide kriminelle udlændinge, straks efter at de har afsonet deres fængselsstraf. Dette bør ske, uanset om de pågældende har opholdstilladelse her i landet.

Selv om den pågældende udlænding har opholdt sig i Danmark i flere år, skal det ikke være en undskyldning for at begå grov kriminalitet. Der skal i denne forbindelse gøres opmærksom på, at det ikke er simple trafikforseelser, førstegangs spirituskørsel, butikstyveri etc., der er tale om, idet disse forseelser typisk (højst) vil blive takseret til hæftestraf. Når der idømmes fængselsstraf, er det sædvanligvis for grovere eller gentagne forbrydelser. Fængsel idømmes på livstid eller på tid, ikke under 30 dage og ikke over 16 år (hvis særlig hjemmel 20 år). Hæfte idømmes fra 7 dage til 6 måneder. Der er endvidere forskel på afsøningsformen, idet hæftestraffen må antages at være en del mildere end fængselsstraffen. Nærværende forslag retter sig kun mod ikkedanske statsborgere, der er idømt og har afsonet fængselsstraffe.

Man må forvente, at jo længere en person har opholdt sig i landet, jo større er vedkommendes viden om dansk strafferet. Når en udlænding er vidende om, at en fængselsstraf fører til udvisning, må man håbe eller formode, at vedkommende afholder sig fra at begå den pågældende forbrydelse. Et længere ophold i Danmark kan ikke berettige til, at der ikke forekommer udvisning.

Fremskridtspartiet er villig til at diskutere en grænse for, hvilken straf der fører til udvisning, dvs. om grænsen for idømt og afsonet fængselsstraf skal hæves, før udvisning kommer på tale. Det kunne være en ubetinget fængselsstraf af en anden varighed end minimumsstraffen – 30 dages fængsel – og/eller en gentagen overtrædelse af straffeloven. Endvidere kan det diskuteres, om også en længerevarende hæftestraf skal føre til udvisning.

Ud over overtrædelse af straffeloven er der andre områder, hvor udvisning efter forslagsstillernes mening bør forekomme. Det drejer sig om overtrædelse af våbenloven og overtrædelse af lov om euforiseren-